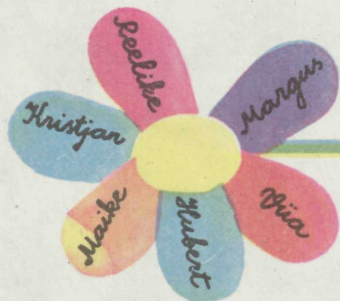

NR.3
ISSN 0134 - 2266
1982

TÄHKEKE

TÄHTI TÄHEKE

PILDISADU

Meie täheke mängis emadele Heljo Männi näidendi «Kassipilt».

Karuisa oli muidugi Hubert.

«Sul tuleb see hästi välja. Sa võiksid kogu oma vaba aja karu olla,» arvas Kristjan, kui osasid jaotasime.

«Võiksin küll,» nõustus Hubert. «Ainult et kasukas sulan ära.»

Karuemaks hakkas Reelike.

«Mul on selle jaoks juba sinine pitsidega põll olemas!» kilkas ta.

Mõmmiks tahtsid nii Kristjan kui Margus. Ikkagi peaosa.

«Kes on lühem, see sobib Mõmmiks paremini,» otsustas Margus enda kasuks. Kristjanile jäi Rebase-Reinu osa.

«Nüüd ma saan laval eh-eh-hee ja piraki! ütelda,» uhkustas Kristjan ja oli rahul.

Kuid Viia ja Maike küsisid: «Keda meie mängime!»

«Kassipildis» on ainult neli tegelast. Nii tuligi meil Jänku-Juta ja Karu-Kati mängu tuua. Kui Karuisâ hakkab pildistama, jooksevad nad kohale. Tegime näidendile omamoodi lõpu. Et emasid üllatada.

Mäng läks ilusti. Seal, kus Rebase-Rein selgitab Mõmmile, et mitte kassipilti pole kooli vaja, vaid passipilti, plaksutasid emad kõvasti. Ja üllatus tuli isegi paremini välja kui lootsime. Fotoaparaadiks oli tumeda tekiga kaetud tool. Kogemata kukkus see näidendi lõpus lavalt alla. Tooli peal peidus olnud joonistused emadest pudenesid laiali. Otse emade ette.

«Pildisadu! Pildisadu!» hüüdsid emad. «Küll on vahva!»

Kiiresti hakkas igaüks enda pilti otsima. Meie plaan, et Karuisa ise annab igale emale pildi kätte, läks luhta. Aga nii oligi põnevam. Emad said mõistatada, kes on kes. Hubert aga tegi Karuisa kohmaka kummarduse ja ütles:

«Õnnitleme!»

TÄHTI

«Kingitusi tegemas» — joonistanud TUULI LEINUS Võru Pioneerimajast

NAISTEPÄEVA HOMMIKUL

HOMMIKUL, KUI TUBA VAIKNE,
ÄRKAN ÜLES TASA MA.
HIILIN KAPI JUURDE VAIKSELT.
VÖTAN KAPIST KINGI KA.

SIIS MA ÄRATAN KA ÕEKEST,
KES VEEL SÄNGIS VIRGUMAS
RUTTU RIIDESSE END SEAME.
SILUME VEEL KLEIDIKEST.

ÕHINAGA EMA JUURDE
KAHEKESI TÖTTAME.
LILLEDE JA KINGIGA
TALLE ÕNNE SOOVIME.

ANU LEPPIKUS RAKVEREST

«Maitsva õhtusöögi» juurde pildi joonistanud KAIRI VELLAT Tallinna Laste Kunstikooli 1f klassist.

MAITSEV ÕHTUSÖÖK

Kord tuli vanaema jälle meile. Talle meeldib meie pool pirukaid küpsetada. Tegime taigna kiiresti valmis. Mina vormisin moosipirukaid, vanaema kaneelipirukaid. Ahjus kerkisid need kohevaks. Vanaema pirukad olid nagu tornid, minu omad jälle nagu padjad.

Eks kohe oli ka vanaisa jaol. Ta näppas kausi ja jooksis ära. Kavalpea valis ilusamad tornikesed ja padjakesed välja ning tõi siis kausi tagasi.

Meil polnud selle vastu tegelikult midagi, sest ahjus oli veelgi ilusamaid pirukaid. Maiuspalu jätkus kogu perele ja jäi ülegi.

KATI PILDER TOILAST

TORE PÄEV

NAISTEPÄEV ON TORE PÄEV,
LILLI AINA LAUAL NÄEN.
KOMMID, PRÄÄNIKUD, KAKAO.
LAUA TAGANT MA EI KAO.

MINA OLEN VÄIKE VEEL,
KUIGI JUBA KOHVI TEEN.
EMA KIIDAB MIND JU KA:
«ABILISEKS OLED SA.»

MAILA MEUMERS TARTUST

KOOLIS JA KODUS

KOOLIS TÄNA VIIE SAIN,
EMALEGI RÕÖMU TÖIN.
KOOLIST KOJU JOOKSEN MA
HOMSEID TÜKKE ÕPPIMA.

KUI MUL TÜKID ÕPITUD
JA KÕIK VAIBAD KLOPITUD.
SIIS MA LÄHEN RÕÖMUGA
OMA TUPPA MÄNGIMA.

MALLE RAND RAPLAST

ÕPETAJA

MIND ÕPETANUD OLED SA
JA TARGAKS SAANUD MA.
NII SAMAMOODI TEISI KA
OLED ÕPETANUD SA.

NÜÜD VIIMAST AASTAT SINUGA
TEEN VÄIKSES MAJAS TÖÖD.
SIIS LAHKUMA PEAN SINUST MA,
MIS MEELE NUKRAKS TEEB.

EVELIN ANTON TALLINNAST

Laupäev

MAIMU LINNAMÄGI

Lapsel on muresid kuhjaga!
Üks, et õhtul jääks magama,
kaks, et hommikul tõusta märkaks,
kellahelinast üles ärkaks.
Kolm, et kleit poleks pahupidi,
selga et läheks ometigi.
Sukad ja sussid jäid segiläbi —
jälle ei jõua, endalgi häbi!
Isa on unine, emalt saab laita,
kas siis keegi tõesti ei aita!

Väikevend tuleb, toob kohale saapad,
kuidas sa temale tigidalt vaatad!
Valmis su putru gi ära sööma,
putru sööma ja piima jooma . . .
Abi kui palju! Ja ennäe imet,
meie koolilaps naeratab nimelt!
Hõikab kõigile tervitusi,
vennas saab salaja põsele musi.
Õige nüüd asja: päevad on päevad!
Ei tea, miks kodused puhkama jäävad!

PESUPÄEV

TÄNA MEIL EI TEHTA SÖÖKI —
PESUPALI TOODI KÖÖKI.

KERSTI MERILAAS

TÄNA EI SAA LAUDA KATTA —
PESUVESI PANDI PATTA.

SÄRK ON MUST JA PÜKS ON MUST.
MEELDIV TÖÖ SEE POLE JUST.

AURU TÄIS ON TERVE MAJA.
TULEB TEHA, MIDA VAJA!

NÜHIME JA LOPUTAME,
PESU ÜLES RIPUTAME,

KUNI TAEVAL KUSTUB EHA.
MIDA TARVIS, TULEB TEHA!

Väikemehe probleem

OTT ARDER

PEAB SUURTE PEALE VAATAMA ALT ÜLES.
KA SIIS, KUI ISTUD PÖLVEL NEIL VÕI SÜLES.
KUID NEMAD SEDA MÄRGATA EI TAHA,
VAID HARVA KÜKITAVAD SINU JUURDE MAHA.
JA SELGE SEE, ET NÕNDA KAEL JÄÄB KANGEKS.
KUID SUURED TAHAVAD, ET KANGEKAELSUS LANGEKS.

Päike

Moldaavia kirjanik
SPIRIDON VANGELI

Päike vaatas kuldnoka pesakasti. Ta peletas sealt pimeduse minema. Kuldnokapoiss lendas aeda ja hakkas kiitlema, kui hea ja tore päike tal on.

«Ei, see on hoopis minu päike!» hõikas pääsupoeg. Kuldnokapoiss jäi hetkeks mõttesse. Siis ta lendas pesakasti tagasi. Las ema ütleb, kelle see päike siis õieti on!

Iorgu juurviljaaed

ESMASPÄEVAL valis Iorgu aiaplatsi välja.

TEISIPÄEVAL pani Iorgu tööriided selga.

KOLMAPÄEVAL võttis Iorgu labida.

NELJAPÄEVAL puhkas Iorgu labidakandmise väsimust.

REEDEL mõtles Iorgu, mida oma aeda külvata.

LAUPÄEVAL puhkas labidas.

PÜHAPÄEVAL puhkas Iorgu.

Nii sai nädal läbi. Ja Iorgu hakkas jälle otsast peale . . .

Moldaavia keelest tõlkinud
ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud IIVI RAUDSEPP

KUKLI KLUBI

See lõbus sell siin on Kuklike. «Kuhu sa tõttad, Kuklike!»

«Lähen laste juurde. Kutsun nad Kukli klubisse.»

«Kus niisugune klubi on?»

«Narvas, uues kultuuripalees «Energeetik». See on laste klubi, kus käiakse koos ema ja isaga, õdede ja vendadega.»

«Mis suured inimesed lasteklubis teevad!» tah-tis «Täheke» teada.

«Tule, vaata oma silmaga,» kutsus Kuklike.

Saali seinalt tervitavad külalisi lõbusad Kukli-kesed, suud naerul ja silmad säramas. Kaetud laudadelt vaatavad vastu päris kuklid, kohevad ja isuäratavad. Muidugi ei puudu ka limonaad.

Saali tulles peatuvad lapsed ja vanemad raamatulaua juures. Nüüd on, mida lehitseda. Nii praegu siin, kui hiljem kodus. Raamatuid saab osta kõigil klubiõhtutel.

Kuklike on lastele teatanud:

Kaasas on mul külaline, uudiseid, rõõmu ja lusti.

Seekord said Narva lapsed ja nende vanemad teada, kuidas valmib «Täheke». Vaadati ajakirja joonistusi ja proovitrükke, kuulati uusi juffe ja luuletusi.

Jutud räägitud ja loetud, jõuab järg tantsude kätte. Kes ei teaks ringtantsu, mille juurde lauldakse:

Kaks sammu sissepoole,
kaks sammu väljapoole . . .

Põrand valgub kiiresti tantsijaid täis. Ühele kaheaastasele mehele on see vist küll esimeseks tantsuks suures saalis. Ja pole sellest midagi, et ta veel ei tea, kumb on vasak, kumb parem käsi. Tantsida tahab temagi. Õiget suunda aitavad pidada suuremad tüdrukud ja poisid. Mõnel peol, kui tantsuks läheb, kaovad poisid

ära. Narva poisid olid julged. Nemand ei häbenenud oma väikeste õdede ja vendadega mängima ning tantsida.

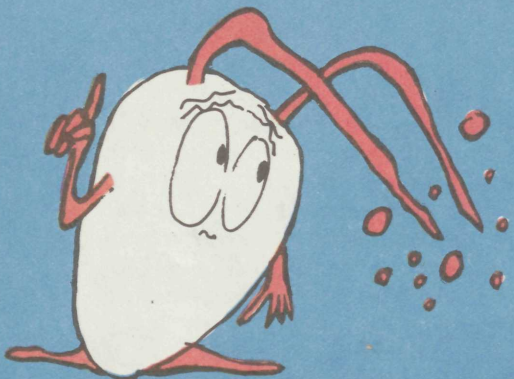
Pillimehele onu Arvile ei anta üldse puhkust. Pärast tantsulugusid toob ta välja tohutu suured kotid, hokikepid, pallid ja võimlemisrõngad. Nüüd alustatakse võistlustega, kus kõiki neid asju vaja läheb. Mis viga üksi kotis ringi hüpata! Aga katsu ka siis joosta, kui sa seal koos isa või emaga oled! Mängu- ja tantsulusti peolistel jätkub. Ja kui lõpuks kojuminek käes, kuuleb vaid ühte küsimust:

«Millal on järgmine Kukli klubi õhtu!»

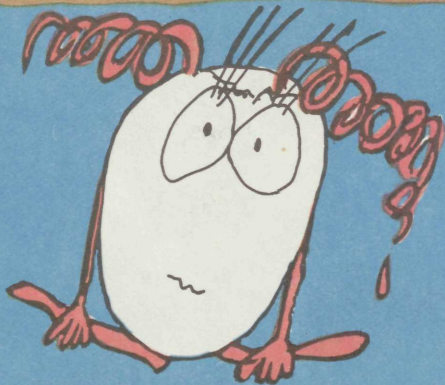
«Kuklike teatab,» vastab kelmikalt laste hea sõber klubitädi Tiiu Kovalenko. Temale öeldakse klubist lahkudes: aitäh!

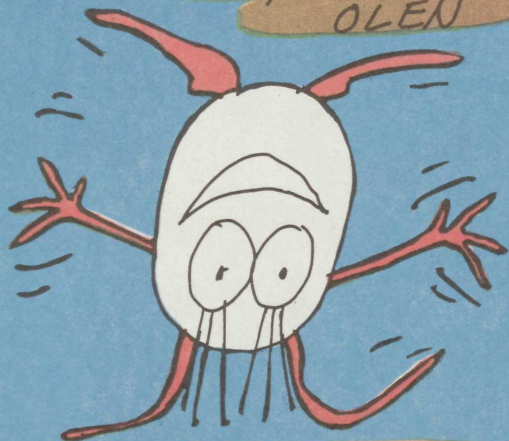
Kukli klubis käisid
ELJU MARDI ja
ANATOLI FEDOTOV

NIIVIISI TUNNEN MA TEADHISHUUI

NIIVIISI ON SIIS, KUI MA PAHANE OLEN

HURRAA! MUL ON HEA TUJU.

«Armsad lapsed,» ütles õpetaja. «Vaatasin eile teie vihikuid. Teate, mida ma märkasin? Te ei ole veel kõikide tähtedega sõbraks saanud. Vihikutest jääb mulje, nagu oleks meil head ja halvad tähed. Ühed, mis kenasti paberile tulevad, ja teised, mis teiega kiusu ajavad.» Elju tõstis käe.

«Õpetaja, see on tõesti nii. Suur „A“ on täiesti paha täht. Mina teen teda väga korralikult, aga tema tõmbab ikka ühe samba kõveraks.» Nüüd tahtsid ka teised lapsed tähtede peale kaevata.

«Minule on „k“ ja „l“ pahad. Kogu aeg lähevad rivist välja,» ütles Ene. «Minuga ajab jott jonni,» teatas Lembit. Aga Eino seletas: «Va kapsarauakõverik on päris vaenlane. Kui üks pool tuleb ilusti välja, siis teine kisub ikka kiiva. Õpetaja, kas seda „s“ tähte ei saaks tähestikust ära kaotada!»

Õpetaja naeratas. «Mis sa arvad! Siis kaoks ju palju muudki ära. Seep kaoks ära...»

Eino näost oli näha, et seebi kadumise vastu pole tal midagi. «...Ja supp ja suhkur...» jätkas õpetaja.

Siinkohal ei pidanud teised lapsed enam vastu.

«Õpetaja, õpetaja! Eino teeb vigurit. Ta teab küll, et kõiki tähti läheb vaja.»

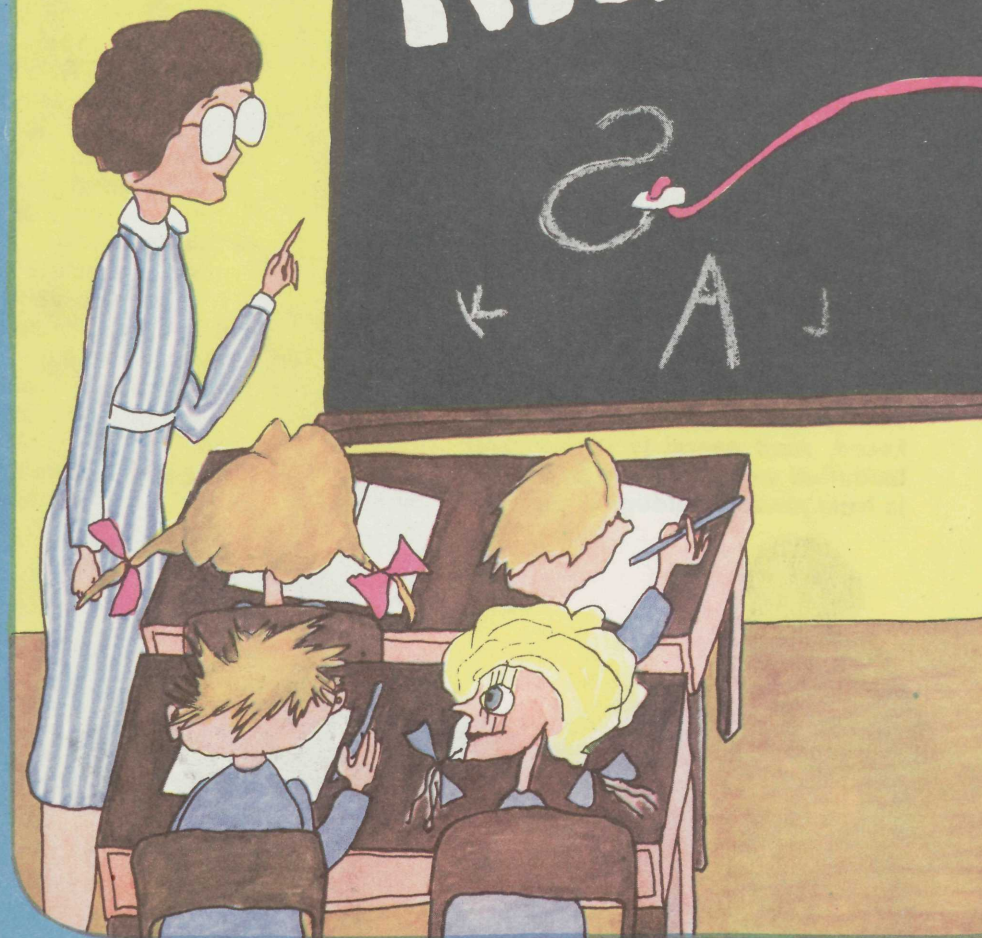
Õpetaja noogutas. «Ma arvan sedasama. Seepärast tuleb nende kõigiga sõbraks saada. Täna teeme nii, et kirjutame ainult neid tähti, mis teile veel sõbrad ei ole.»

Lapsed löid vihikud lahti. «Mina kirjutatakse ainult „A“ tähte,» ütles Elju.

«Mina „k“-d ja „l“-i,» lubas Ene. «Mina oma jonnakat jotti,» arvas Lembit. Aga Eino kuraasitas: «Kapsarauad, tule lagedale. Nüüd väänan

JAAN RANNAP

Klaabu

sul mõlemad otsad korralikult kõveraks.»

Varsti oli kogu klass tööhoos. Õpetaja kõndis pinkide vahel ja pani vihikutesse hindeid. Ta oli kirjutanud juba hea hulga neljasid ja viisi, kui akna poolt kostis kerge koputus. «Aga mina,» kaebas peenike häälele. «Kas kaugõppijatele hinnat ei pandagi! Mina olen üksi sama

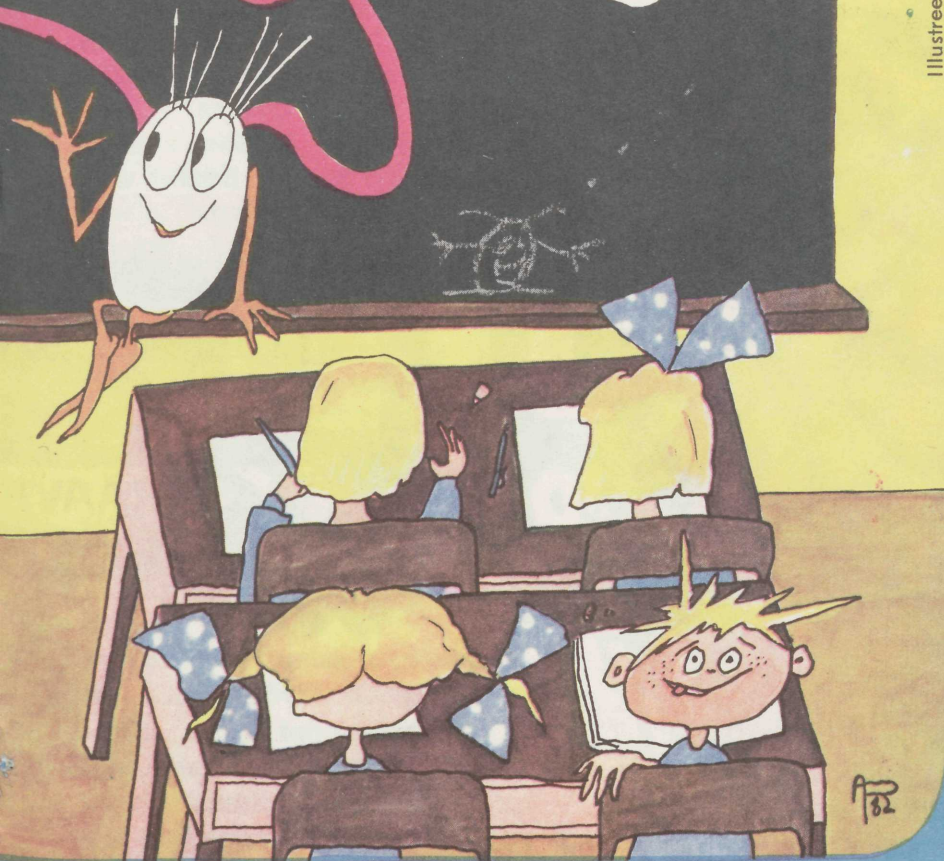
palju tähti kirjutanud, kui Elju ja Ene ja Anne ja Lembit ja Eino ja kes nad siin kõik on, kokku.»

Aknaraamil kõõlus Klaabu, krimblid laines, nagu oleks neid lokiraudadega koolutatud.

«Niiviisi nad hoiavad, kui kangesti tahad head hinnet saada,» tähendas Klaabu.

Õpetaja laskis Klaabu sisse.

kirjutab

Illustreerinud AVO PAISTIK

«Muidugi pannakse ka kaugõppijatele hinne. Kus su tähed on!» Klaabu tegi kätega ringi, nagu tahaks kogu klassi sülle kahmata. «Igal pool,» seletas ta uhkelt. «Võibolla mõne viis tuul minema, aga suurem osa on kindlasti alles. Ma kirjutasin neid õhku. Sina võid mulle hinde ka õhku kirjutada.» Õpetaja suunurgad tõusid ülespoole.

Säärase natuke muhelevana meeldis ta lastele kõige rohkem. «Kulla Klaabu,» ütles õpetaja, «hinned saan ma sulle ainult siis panna, kui ma näen, mis sa oled kirjutanud. Võta õige kriit ja kirjuta mõni nendest õhkukirjutatud tähtedest tahvlile. Näita meile kõigile, mida sa seal akna taga ära õppisid.» Kriidikild peos, hüppas Klaabu tah-

liservale.

«„A“ tähte kirjutatakse keeleots suust väljas,» kuulufas ta uhkelt ja kriipseldas kiiresti kaks „A“-d. Kõik lapsed peale Elju hakkasid naerma. Elju vaatas maha, nägu punane.

«„k“-d ja „l“-i kirjutatakse nina vastu paberit,» laskis Klaabu edasi, ja kuna tal paberit polnud, siis surus nina vastu tahvlit.

Nüüd naersid lapsed veel rohkem, ainult vaatasid nad seejuures Ene poole.

«Joti kirjutamisel peab kukalt kraapima ja selga sügama...» Naer läks nii suureks, et mõned pidid peaaegu pingilt maha kukkuma.

«... aga kõveriku kapsaraua tegemisel hoolega nagu moonutama.» Ja Klaabu pööras end kogu oma ümmarguse kehaga klassi poole, kiskus suu kõveraks ja krimpsutas kriidist nina nii, et see kõrva äärde nihkus.

Õpetaja naeris koos lastega.

«Noh, esimene klass!» küsis ta, kui jälle rahu valitses. «Mis hinde me kaugõppijale Klaabule paneme!» Esimene klass vaatas tahvlile.

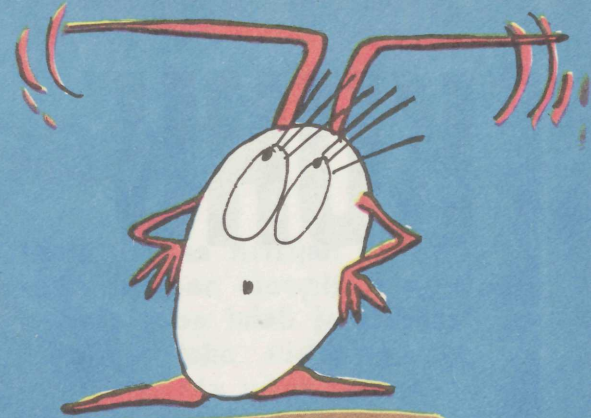
«„A“ tähte tal küll eriti kiita ei saa,» pomises Elju.

«„k“-d ja „l“-i teen mina igatahes palju paremini,» nohises Ene.

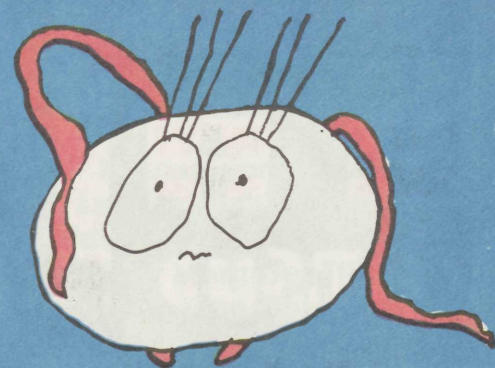
«Jott on tal ääretult armetu,» pobises Lembit. Ainult Eino leidis Klaabule lahke sõna.

«Kui seda mitte arvestada, et kõverused on vale pidi, võib kapsarauadega päris rahule jääda. Paneme talle kõva kolme ära.» Ja justkui selle jutu kinnituseks pigistas Eino vasaku silma kinni ja liigufas kõrvu. Õpetaja oli siiski teist meelt.

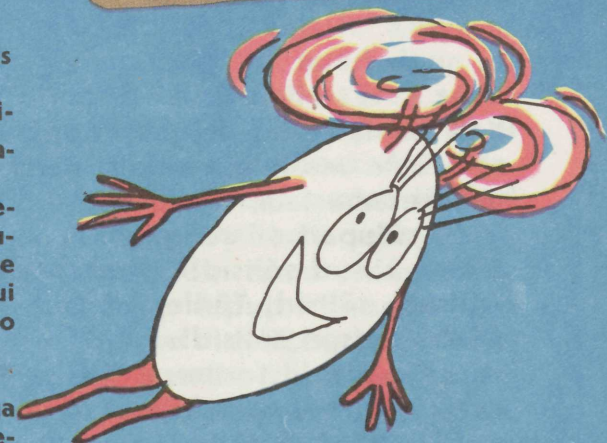
«On nüüd tähtede kirjutamisega kuidas on,» ütles ta, «kuid tähelepanelikkuse eest peab Klaabule küll suure viie panema.» Niimoodi tehtigi.

KAUGVASTUVOIT

MA KARDAN

MA LENDAN

Kuidas Jonnist jagu saadi

ROBERT VAIDLO

Kalle jonnis. Jonn hoidis Kallest nii kõvasti kinni, et muust mõelda ei lasknudki.

«Teeme õige akna natuke lahti, laseme Jonni välja,» ütles vanaema. «Küllap ta tahab teised lapsed ka jonnima ajada, aga ei pääse. Sellepärast ongi nii jonnakas.»

«Laseme,» oli Kalle nõus. Ja kui vanaema akna avas, läks Kallel otsekohe jonnituju üle. Jonn aga tõttas juba tulistvalu Margiti poole, kellele ema parasjagu piima valas.

«Ära joo sellest kruusist,» sosistas kohalejõudnud Jonn Margitile. «Nõua, et sulle antaks teine, see põrsapildiga.»

Margiti virisemise peale võetigi kapist põrsapildiga kruus. «Ütle, et sa tahad kisselli, ei taha üldse piima,» ei jätnud Jonn tüdrukut rahule.

«Ma ei taha piima, tahan kisselli!» jonnis Margit.

Jonn lausa kiljus heast meelest. Jonnil oli nüüd hoog sees ja voli käes. Polnud talle tarvis enam ust või akent avada, lipsas läbi lukuaugu niuhti! välja ja kihutas Kristjani poole.

Kristjan ja ta vend ehitasid parasjagu klotsidest maja. Nagu Jonn Kristjanist kinni

sasis, lükkas Kristjan mängumaja ümber, loopis klotsid mööda tuba laiali ja käratas: «Ma ei taha üldse sinuga mängida! Ma tahan üksi mängida!»

Kerstile oli tädi külla tulnud. Tüdruk hakkas talle tere ütleva, kui Jonn jaole jõudis. Tõmbas Kerstile kõvera näo pähe ja peitis ta terekäe selja taha.

Seejärel kihutas Jonn Malle juurde, kalpsas sealt Andrese koju, lidus lasteaeda, ajas jonnima Mari, Marguse, Tiidu, Tiina ja Terje. Jonn lihtsalt ei salli rõõmsaid sõbralikke lapsi.

Aga teate, kuidas need poisid-tüdrukud jonnist jagu said! Väga lihtsalt. Kasvasid suuremaks ja nüüd Jonn ei ulatu enam neile kõrva sosistama. Kuid kõik lapsed ju ei ole jõudnud suureks kasvada. Mis nõu neile anda? Nemad võiksid kinni katta selle kõrva, kustkaudu rumal Jonn neile kallale kipub. Teisega aga kuulaku hoolikalt, mida ema isa, vanaisa-vanaema, kasvatajad räägivad.

Istugu siis Jonn pealegi üksinda kurvalt ja tegevusetult katuse ääre peal. Mis meil sellest.

Hobune sääsega kuu ees

HELVI JÜRISSE

Ükskord oli hobune täiskuu ajal koplis söömas. Ega ta seal suurt söönudki, krõmpsutas niisama kõrt hammaste vahel ja kuulas ööhääli. Krõmpsutas ja kuulas, aga enesel oli hinges kummaline kripeldus ja soov oma mõtteid kellegagi jagada. Eks täiskuu oli hobusele tema noorusaega meelde tuletanud.

Korraga kostis hobuse kõrvu sääse pinin:

«Pnn-pnn-pnn,» pinises sääsk.

«Tule kuu ees fantsima, tema kiirtes klantsima!»

«Eks sa näe, kui ilusasti piniseb,» mõtles hobune. «Tema kiirtes klantsima . . . On vist õrnahingeline. Kuule,» pöördus ta siis sääse poole, kes täiskuu kollasel kettal paistis üles-alla tantsiva täpikesena. «Kas on tore sedaviisi siksakitada!»

«Hea on silmad kinni lasta kuu ees pinni.

Kergeks läheb keha —
katsu järgi teha.»

«Või et keha läheb kergeks,» arutas hobune. «See peab küll üks õnnis tunne olema. Kuule, sääsk,» lausus ta siis, «näita, kuidas see käib, ma teeksin õige ka proovi.»

Sääsk oli nõus õpetama.

«Ei siin ole muud kunsti, kui et sea ennast kuu ette ja hakka üles-alla hüppama.»

Hakkaski hobune ennast kuu ette seadma. Keeras näoga, siis küljega, istus isegi korraks maha, aga tõsi mis tõsi — kuu oli tema jaoks liiga väike.

«Minuga on hull lugu — ma ei mahu ära,» tunnistas ta kurvalt.

«Pole võimalik,» pahandas sääsk. «Mismoodi sa seda kuud vaatad! Vist vale nurga all! Too, ma kontrollin!»

Ja istus sääsk hobuse silmalaule kontrollima.

Kuu paistis talle seal suur nagu ennegi, mine või kogu sääseparvega peale tantsima. Aga siinsamas sääse jalgade all, kuust palju ligemal, oli midagi hoopis huvitavam — siin lõhnas kõhutäie järele.

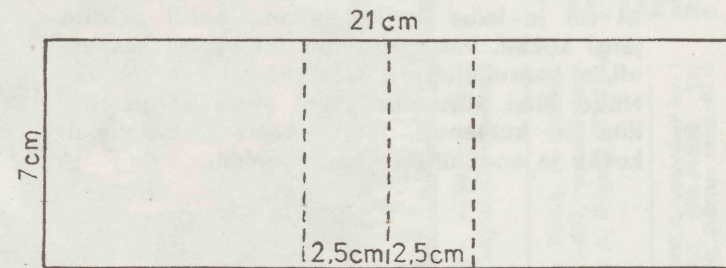
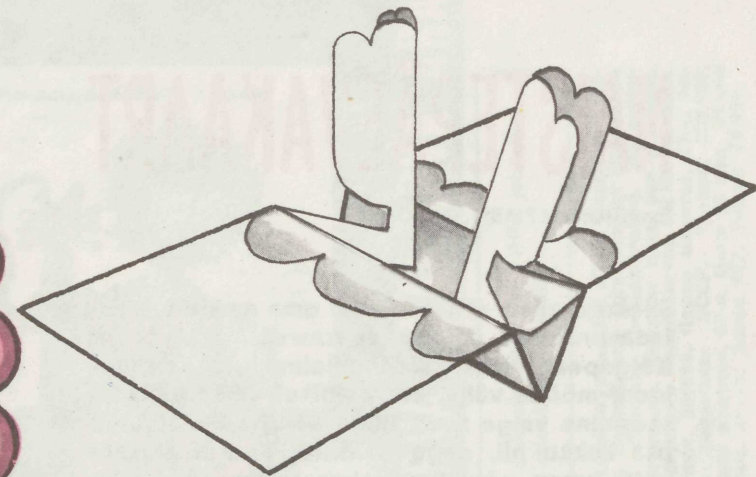
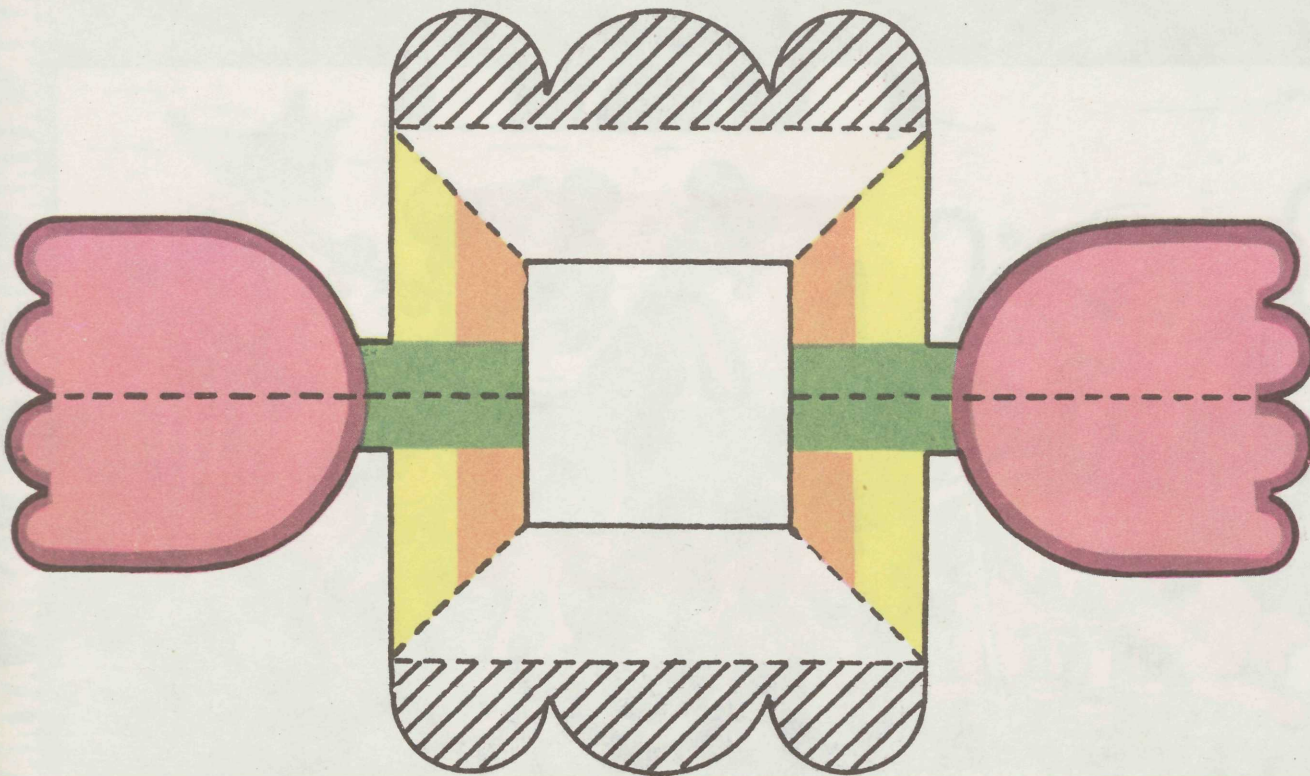
Torkaski sääsk oma nõela hobuse silmalau or nast nahast läbi ja hakkas imema. Ise pinises läbi nina:

«Ma keeran su silma õigeks, oli teine viltu vajunud. Kannata kipitus ära. Pärast lased mööda kuud galoppi, nii et sädemed lendavad.»

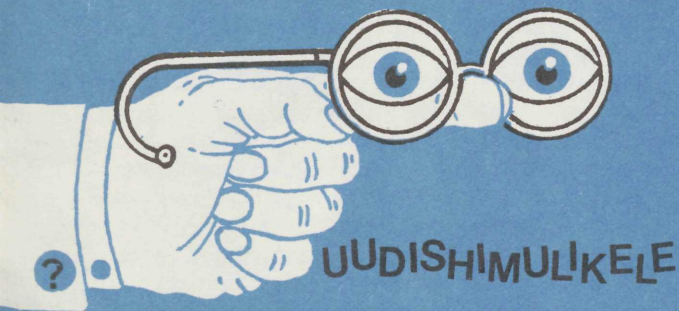
Hobune seisis, pea norus, ja kannatas, kuni sääsel lõpuks kõht täis sai. «Eks proovi nüüd kuu ees oma keha kergitada, minu töö on tehtud,» hüüdis sääsk ja lendas minema.

Hobune proovis ennast uuesti kuu ette passitada, aga ei targemat ühtigi — ikka ei mahtunud.

«Ju vist sai seda silma vähe keeratud. Kui juhtun sääske nägema, palun, et veel keeraks,» arutas hobune heinakõrt krõmpsutades ja öökulli kuulates. Silm küll veel kipitas raasuke, aga see oli tühiasi imeilusa kujutluse kõrval, kuidas ta mööda kuud galoppi laseb, nii et sädemed lendavad . . .

SEDA KOLLAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÄSITÖOLEHT.

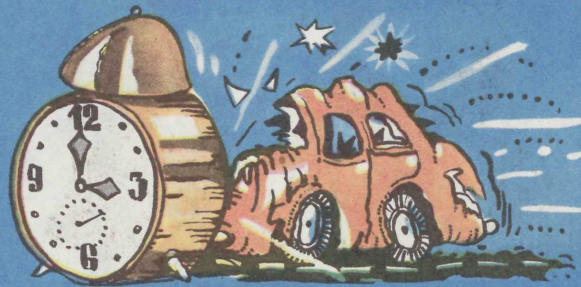

UUDISHIMULIKELE

KAS INIMENE ON VÕIMAS!

Kul täiskasvanud inimene teeb kogu aasta tööd (iga päev 8 tundi), ja see töö näiteks elektrivooluks muuta, saaks energiat nii vähe, et triikraud võiks soojeneda vaid kümme ööpäeva järjest. Sama palju elektrit saaks elektrijaamas 125 kilo kivisöe põletamisel. Jõudu on inimesel küll vähe, ent võimas on ta ometi. Tark inimene oskab ehitada võimsaid abimehi — masinaid. Tillukesest, umbes nätsu

suurusest uraanitükikesest piisab, et aatomi-elektrijaam, mis oleks ehitatud väikese linna elektriga varustamiseks, saaks töötada ühe ööpäeva.

MITU LIIKLUSÕNNETUST TOIMUB MAAILMAS ÕHEL PÄEVAL

Õnnetuste arvu ei tea. Teame aga, et iga kahe minuti jooksul saab surma üks inimene, vigastatud on veelgi rohkem — iga sekundi jooksul üks.

KUI SUURED ON DINOSAURUSED!

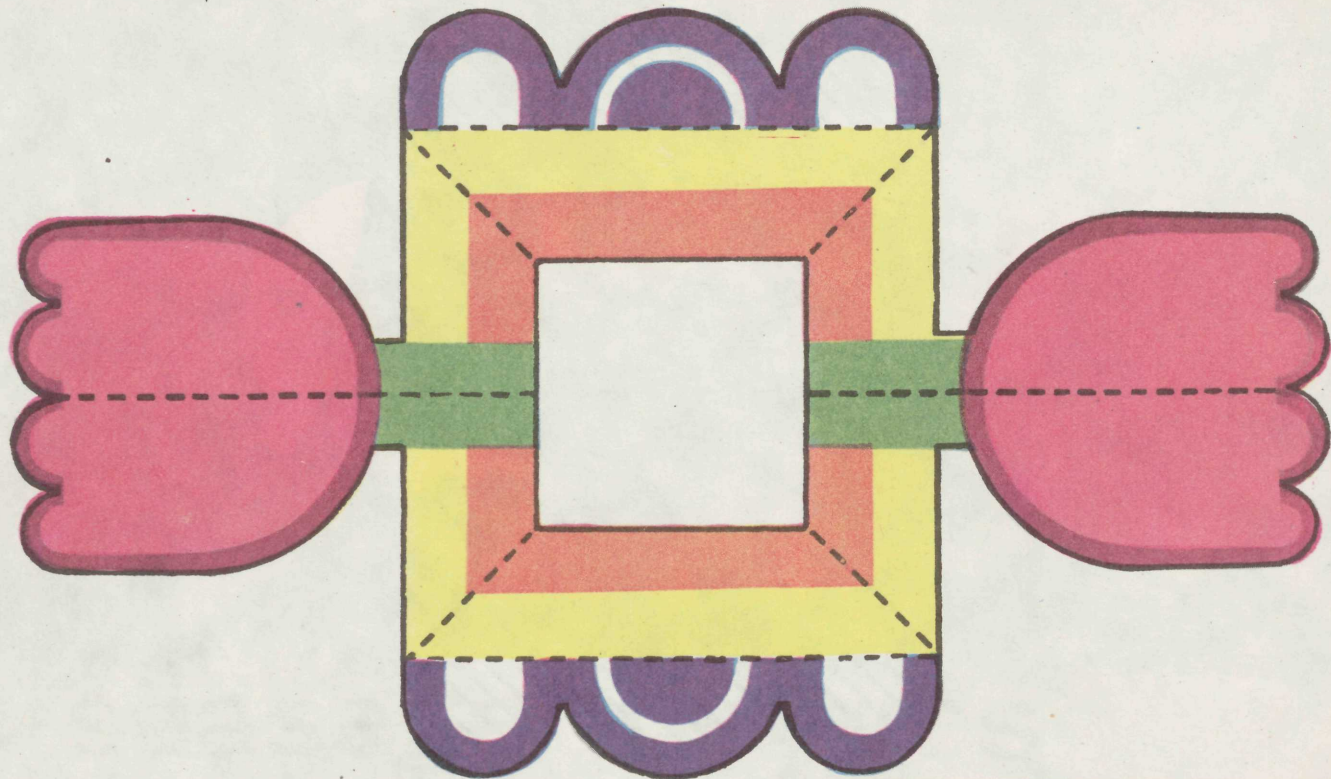
Dinosaurused ehk hiidsisalikud elasid väga-väga ammu, mistõttu keegi meist neid oma silmaga näinud ei ole. Teadlased aga arvavad, et nad olid väga suured loomad. Hiljuti leiti dinosauruse jalajälg. See oli ühe meetri pikkune. Oma kolmekümnemeetrise hiidsisaliku sammu pikkuseks mõõdeti neli meetrit. Selle jalajälje koopia asub Leningradis mäe-instituudi muuseumis.

NAISTEPÄEVAKAART

Joonistanud LEMBIT ONTON

Seekord aitab «Täheke» sul oma emale valmistada ruumilise naistepäevakaardi. Kõigepealt lõika kaardi lilleline osa kontuurjoont mööda välja. Ettevaatlikult lõika välja ka seesmine valge ruut. Nüüd voldi väljalõigatud osa kokku nii, nagu näidisel. Kaardi aluseks võta tugev värviline paber, mille pikkus on 21 cm ja laius 7 cm. Ka see voldi näidise järgi kokku. Pane volditud lill kaardi keskele nii, et kaarekujulised osad jäävad vao servale. Nüüd liimi viirutatud osad aluse külge. Kui liim on kuivanud, murra kaart ettevaatlikult kokku ja ongi üllatus emale valmis.

SEDA KOLLAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÄSITÖÖLEHT.

KUI PALJU EESTIS ON LOODUSKAITSEALASID!

Matsalu riiklik looduskaitseala on NSV Liidu loodeosa suurim ja rikkalikum vee-, soo- ja rannalindude pesitsuskoht ning läbirändavate lindude toitumis- ja puhkepaik. Matsalu on ka rahvusvahelise tähtsusega märgala. Nigula riiklik looduskaitseala asub Pärnu lähedal.

Yiidumäe looduskaitseala asub Saaremaal. Seal kasvab kolmandik kõigist Eestis looduskaitse all olevatest taimeliikidest. Saaremaa robirohtu ei leidu kuskil mujal Nõukogude Liidus.

Vilsandi riiklik looduskaitseala asub samuti Saaremaal (Vilsandi saar ja selle lähiümbrus). Seal kaitsetakse maastikku, taimestikku ja vee- lunde.

Lahemaa rahvuspark, meie nooremaid looduskaitsealasid, asub Põhja-Eestis. Rahvuspargi ülesanne on looduse, ajaloo ja kultuurimälestiste kaitsmine. Lahemaa on ühtlasi esimene rahvuspark Nõukogude Liidus.

MIKS TALLINNAS EI OLE METROOD!

Metrooks nimetatakse niisugust linnaraudteed, mis on kas õhus või maa all, see tähendab: ei sega suurlinna tänavaliiklust. Vanim on Londoni metroo, umbes 120 aastat, aga see ei olnud maa-alune. Esimene maa-alune valmis 86 aastat tagasi Budapestis. Meie maa vanim on Moskva V. I. Lenini nimeline Metroo, mille

esimesed liinid avati 47 aastat tagasi (1935. aastal).

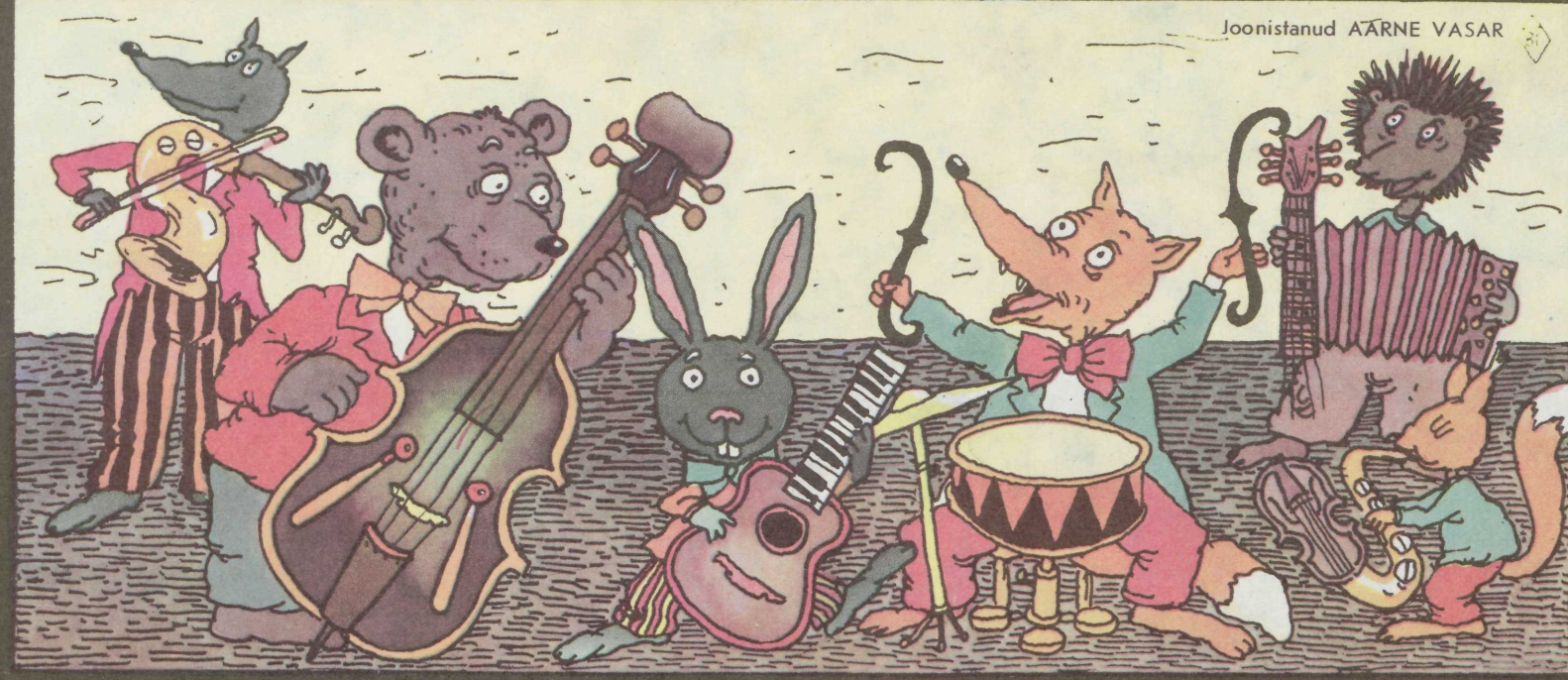
Metroo ehitamine on aeganõudev, keeruline ja kallis. Moskva metroo ehitajad peavad väga heaks saavutuseks, kui ühe kuu jooksul õnnestub masinatega kaevata 400 meetrit tunnelit. Sellepärast fasub metrood ehitada vaid väga suurtes linnades, kus elab üle miljoni elaniku. Niisugustes linnades on tänavad ülekoormatud. Metroo aga ei takista tänavaliiklust ja suudab korraga vedada väga palju inimesi. Metroorongid sõidavad kiiresti (90 kilomeetrit tunnis!).

Tallinnas metrood ei ole, sest siin elab vähem kui pool miljonit inimest. Ja ometi kaalutakse praegu võimalust ehitada Lasnamäe uuest elamurajoonist Mustamäe ja Õismäeni kiirtrammiliini, mis kesklinnas kulgeks maa all. Kui selgub, et taolise trammiliini (mis kesklinnas olekski metroo) ehitus põhjendatud on, ei jää see tõenäoliselt viimaseks. Arvatakse, et järgmise liini ehitus peaks algama Koplhist ning kesklinnas jällegi maa all olema.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

- ☆ AITA KORDA SEADA ORKESTRANTIDE PILLID!
- ☆ KIRJUTA RUUTUDESSE ÜLEVALT ALLA, MIDA NÄED PILTIDELI SÕNADE ALGUSTÄHTEDE LEIDMISEL AITAB SIND NOOTIDE NIMETUSTE TUNDMINE. TÄHED ROHELISTES RUUTUDES MOODUSTAVAD PILDI PAREMASSE NURKA JOONISTATUD PILLI NIMETUSE. ORANŽIDES RUUTUDES ON KIRJAS, MIDA IGA MUUSIKAMEES PEAB TUNDMA.
- ☆ LEIA 12 ERINEVUST KAHE PILDI VAHEL!

Joonistanud AÄRNE VASAR

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 3 1982. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Piriita, J. Piriita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Piriita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja J. Tammsaar 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Ladua antud 01. 02. 1982. Trükkida antud 18. 02. 1982. Trükkia arv 74 000. Offsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükkipoogaid 2. Arvestuspooginaid 2,94. Tingivärvitoimiseid 8,0. MB-01668. Tel-ilmise nr. 417. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel MAARA VINDI joonistus «Naistepäevalilled».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Пärnu maantee, 67-a. Адрес редакции: ЭССР. Tallinn, 200 101, Пärnu маагтеэ, 67-а. Цена 20 коп. Объем 2 пещ. листа. Заказ 417. Тираж 74 000.

